

งานเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยค้นคว้าในด้านไวยากรณ์ และวิธีสอนมานานแล้ว วิธีสอนซึ่งเป็นที่รู้จักกัน คือ วิธีสอนไวยากรณ์แบบแปล (Grammar - Translation Method) วิธีสอนแบบตรง (Direct method) วิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ (Audio - Lingual method) วิธีสอนแบบโครงสร้าง (Structural method) วิธีสอนไวยากรณ์แบบปริวรรต (Transformational method) วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural - Oral approach) และการใช้บทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction) เป็นต้น นักวิจัยหลายคนพยายามศึกษาประสิทธิภาพของวิธีสอนไวยากรณ์แบบต่าง ๆ ว่าวิธีใดจะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จไ้มากกว่ากัน

ค.ศ.1959 ชุสเตอร์¹ (Schuster) ทำการวิจัยที่ Chettonham High School โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาประสิทธิภาพของวิธีสอนไวยากรณ์แบบโครงสร้าง ทักษะคตินักเรียนที่สอนวิธีสอนไวยากรณ์แบบต่าง ๆ นอกจากนั้นยังศึกษาว่าไวยากรณ์แบบโครงสร้างช่วยให้การเขียนของนักเรียนดีขึ้นเพียงใด กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน เกรด 12 จำนวน 2 ห้อง เกรด 11 จำนวน 1 ห้อง และเกรด 10 จำนวน 1 ห้อง รัศมีสติปัญญาของนักเรียนตาม California Mental Maturity Test เท่ากับ 116.5 ผู้วิจัยเปรียบเทียบการสอนไวยากรณ์โดยวิธีการสอนแบบเก่า (Traditional approach) กับวิธีการสอนแบบโครงสร้าง วิจัยดำเนินการ คือ คัดนักเรียนมาเกรดละ 1 ห้อง และให้เรียนหนังสือ Patterns of English ซึ่งครูสอนโดยวิธีการสอนแบบโครงสร้าง สอนนักเรียนเกรด 12 อีก 1 ห้อง เรียนโดยวิธีการสอนแบบเก่า และใช้หนังสือ New Century Handbook of Writing ผลการทดลอง คือ

¹ Edgar H. Schuster, "How Good is the New Grammar?" The English Journal, I (September, 1961), pp.392 - 397.

ความรู้ทางไวยากรณ์ของนักเรียนไม่ได้อันมาจากวิธีสอนไวยากรณ์ที่ครูใช้ เพราะความแตกต่างระหว่างนักเรียนเกรด 12 ทั้ง 2 ห้องมีน้อยมาก แต่ในด้านการสอนคำขยาย (Modification) และคำในประโยค (Parts of Speech) การสอนโดยวิธีโครงสร้างดีกว่าสอนโดยวิธีสอนแบบเก่า ส่วนทัศนคติต่อการเรียนไวยากรณ์ นักเรียนที่เรียนไวยากรณ์แบบโครงสร้างชอบเรียนไวยากรณ์มากกว่าพวกที่เรียนแบบเก่า โดยให้เหตุผลว่า น่าสนใจ สนุก ชวนให้เรียน ง่ายกว่าเรียนแบบเก่า และมีเหตุผลมากกว่า ผลการทดลองอีกอย่างหนึ่ง คือ การสอนแบบโครงสร้างช่วยให้นักเรียนเขียนได้ดีขึ้น

ซัทส์² (Suggs) ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของไวยากรณ์แบบโครงสร้าง และไวยากรณ์แบบเดิมต่อการเขียน ทั้งนี้เพราะมีผู้กล่าวว่า การสอนไวยากรณ์อังกฤษแบบโครงสร้างไม่ได้ผล ในขณะที่บางพวกก็คิดว่า การสอนแบบนี้ได้ผลมากกว่าไวยากรณ์แบบเก่า วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิผลในการเขียนของนักเรียน 2 กลุ่มที่เรียนไวยากรณ์โดยวิธีต่างกัน ซัทส์เริ่มงานวิจัยในปี 1959 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเกรด 11 ของ Avon Park School รัฐฟลอริดา ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จากผลการวิจัยปรากฏว่า การสอนไวยากรณ์แบบโครงสร้างให้ผลดีกว่าการสอนไวยากรณ์แบบเก่า เพราะช่วยให้นักเรียนมีทักษะการเขียนดีขึ้น ซึ่งเหมือนกับผลการวิจัยของซุสเตอร์ นักเรียนที่เรียนไวยากรณ์แบบโครงสร้างมีความรู้ดีกว่าเรียนง่ายขึ้น และจำเนื้อหาไวยากรณ์ไวยากรณ์มากกว่าเรียนแบบเก่า

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² Lena Reddick Suggs, "Structural Grammar vs. Traditional in Fluencing Writing, The English Journal, L (March, 1961), pp.174 - 178 .

ทาลเลนต์³ (Tallent) ทำการวิจัยในปี 1960 เพื่อหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเกรด 10 ในด้านการใช้ภาษา และความเข้าใจอันมีผลมาจากการสอนไวยากรณ์อังกฤษ อีกอย่างหนึ่ง คือ เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนไวยากรณ์ 2 แบบ ได้แก่ การสอนไวยากรณ์ด้วยวิธีเก่า และด้วยวิธีโครงสร้าง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องการเปรียบเทียบทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนไวยากรณ์อันเนื่องมาจากวิธีการสอนทั้งสองวิธี

วิธีดำเนินการ คือ แบ่งนักเรียนเกรด 10 ของโรงเรียนเด็วท์ทัมมีระดับสติปัญญาเท่ากันออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีเก่า และกลุ่มทดลองสอนโดยวิธีโครงสร้าง ผลการทดลองปรากฏดังนี้ ในด้านกลไกการแสดงออกของภาษา (Mechanics of Expression) ประสิทธิภาพของการแสดงออกทางภาษา (Effectiveness of Expression) และความเข้าใจในการอ่านจากการสอนทั้ง 2 วิธีไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านความแยกประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อน นักเรียนกลุ่มที่เรียนไวยากรณ์ด้วยวิธีเก่าทำได้ดีกว่า และนักเรียนที่เรียนไวยากรณ์ด้วยวิธีเก่าสนใจไวยากรณ์ดังกล่าวมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีโครงสร้าง

แต่ผลการวิจัยของทาลเลนต์ต่างกับผลการวิจัยของแมทธิว⁴ (Matthew) และคณะ เนื่องจากครูสอนภาษาอังกฤษใน Portland Public Schools ต้องการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษ จึงมีการวางแผนพัฒนา และทดสอบทั้งด้านไวยากรณ์ วรรณคดี การพูด และการเขียนในหลักสูตรมัธยมศึกษา ปรากฏว่านักเรียนสนใจการสอนไวยากรณ์แบบโครงสร้างมาก

³ John Beecher Tallent, "An Experimental Evaluation of the Teaching of English Grammar by Traditional and Structural Methods," Dissertation Abstracts International, 22 (January, 1962), p.2392.

⁴ Eleanor Matthew, and others, "English Language Study in Portland High Schools," The English Journal, L11 (May, 1963), pp.354-359.

โดยเฉพาะเรื่องความสัมพันธ์ของประโยค (Syntax) นักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าไวยากรณ์แบบใหม่ง่ายกว่าไวยากรณ์แบบเก่า แม้แต่นักเรียนที่ขี้ขลาดมาจากรุ่นเรียนที่สอนไวยากรณ์แบบเก่าก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับการเรียนไวยากรณ์แบบโครงสร้างได้เร็ว ทั้งนี้ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าไวยากรณ์แบบโครงสร้างง่าย และมีเหตุผลตามหลักภาษาศาสตร์ นอกจากนี้การเรียนไวยากรณ์แบบโครงสร้างยังช่วยนักเรียนในการเขียนเรียงความด้วย นักเรียนที่เรียนไม่เก่งเมื่อเรียนกระสวนประโยคแบบพื้นฐาน และวิธีแยกประโยคจนแล้วสามารถเข้าใจรูปประโยคดีขึ้น

คอมพิชเชอร์⁵ (Fisher) ทดลองเปรียบเทียบการสอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยวิธีพูดปากเปล่าด้วยการใช้กระสวนประโยค และการสอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยวิธีใช้ตำราซึ่งเป็นการสอนโดยวิธีเก่า ผู้วิจัยสรุปผลได้ว่ากลุ่มทดลองซึ่งเรียนโดยวิธีพูดปากเปล่าด้วยการใช้กระสวนประโยคเรียนได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนโดยวิธีเก่า นอกจากนี้การเรียนโดยวิธีแรกยังช่วยขมอมเสริมการเขียนเรียงความให้ดีขึ้น

ทางด้านไวยากรณ์ปริวรรต (Transformational Grammar) แลช⁶ (Lash) พยายามค้นคว้าหาผลการสอนของไวยากรณ์ปริวรรตที่มีต่อทักษะในการเขียนขั้นพื้นฐาน รวมทั้งทัศนคติของนักเรียนต่อการสอนแบบนั้น ทักษะที่สำรวจเป็นพวกกลไกของภาษาอังกฤษ (Mechanics of English) เช่น Capitalization, Punctuation และ Word Usage ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง มีจำนวนนักเรียน 100 คน เรียนอยู่เกรด 9 และได้เรียนไวยากรณ์ปริวรรตมาแล้ว ส่วนกลุ่มควบคุมมีจำนวนนักเรียน 100 คน

⁵ John Charles Fisher, "The Application of Linguistic Description and Oral Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts International, 23 (March, 1963), p. 3363-A.

⁶ Henry Joseph Lash, "The Effect of Instruction in Transformational Grammar on Basic Writing Skills," Dissertation Abstracts International, 31 (April, 1971), p. 5383 - A.

เรียนอยู่เกรด 9 เช่นเดียวกัน แต่ได้เรียนไวยากรณ์แบบเก่า และพบว่าการสอนไวยากรณ์
ปรีวรตกับการสอนไวยากรณ์แบบเก่าให้ผลไม่ต่างกัน นอกจากนี้การสอนไวยากรณ์แบบปรีวรต
แก่นักเรียนกลุ่มที่เรียนอ่อนจะไม่ค่อยดีเท่าสอนโดยไวยากรณ์แบบเก่า

ปี ค.ศ. 1970 โฮปแมน⁷ (Hauptman) ได้ทดลองการสอนไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศโดยวิธีสร้างสถานการณ์ กับสอนโดยวิธีโครงสร้าง คือ สอนภาษาญี่ปุ่นแก่นักเรียน
อเมริกันเกรด 3, 4, 5 และ 6 วันละ 15 นาที รวม 3 สัปดาห์ แล้วหาความแปรปรวน
(Variance) และความแปรปรวนรวม (Covariance) เกี่ยวกับความถนัดทางภาษา
เชาว์ ปัญญา และเพศ จากผลการทดลองเมื่อไรขอทดสอบแบบสร้างสถานการณ์ นักเรียน
ที่เรียนโดยวิธีสร้างสถานการณ์ทำข้อสอบได้ดีกว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีโครงสร้าง แต่เมื่อไรขอ
สอบแบบโครงสร้างทั้ง 2 กลุ่มทำได้ไม่ต่างกัน

ในปีเดียวกัน นยู⁸ (Nyeu) ทำการวิจัยสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชายโดยวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบเก่า และการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ นยู ทำการ
ทดลองในปีการศึกษา 1968 - 1969 โดยทดลองกับนักเรียนชายเกรด 12 ในไต้หวัน
จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองเรียนโดยวิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ กลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธี

⁷ Philip Carl Hauptman, "An Experimental Comparison of Structural Approach and Situational Approach to Foreign-Language Teaching," Dissertation Abstracts International, 32 (May, 1972), p.4143 - A.

⁸ Frances Cheng-Chung Nyeu, "Differences in the English Language Achievement of Twelfth Grade Chinese Boys in Taiwan Instructed by the Traditional and Audio-Lingual Methods," Dissertation Abstracts International, 31 (September, 1970), p.936 - A.

สอนภาษาอังกฤษแบบเก่า เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ Michigan Test of English Language Proficiency, Test of Aural Comprehension และ The Examination in Structure จากผลการวิจัยพบว่าสัมฤทธิ์ผลของกลุ่มทดลองในการเรียนไวยากรณ์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ทัตเตอร์⁹ (Tucker) ได้ศึกษาผลของการบอก และการไม่บอกกฎไวยากรณ์ในระหว่างเรียนว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้หนังสือบทเรียนสำเร็จรูปในการสอน กลุ่มทดลองเรียนด้วยหนังสือที่กำหนดกฎไวยากรณ์ ส่วนกลุ่มควบคุมใช้หนังสือที่ไม่กำหนดกฎไวยากรณ์ ปรากฏผลว่ากลุ่มทดลองมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวยากรณ์ และจำกฎไวยากรณ์ได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

¹⁰
ค.ศ.1971 คาเวนพอร์ต (Davenport) ทำวิจัยเรื่อง "The Effects of Instruction in Generative Grammar on the Writing Ability of Students in the Ninth Grade โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาผลของการสอนไวยากรณ์แบบเพิ่มพูน (Generative) ที่มีต่อการเขียนของนักเรียนเกรด 9 ผู้วิจัยดำเนินงานโดยวัดความรู้ด้านการเขียน และคำอื่น แล้วพิจารณาว่านักเรียนได้รับการสอนไวยากรณ์แบบใดมา ไวยากรณ์ที่ครูสอน คือ ไวยากรณ์แบบเพิ่มพูน และไวยากรณ์แบบเก่า กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม

006615

⁹ C. Allen Tucker, "The Effects of Rule Presentation on the Learning of Certain Artificial Grammatical Structures," Dissertation Abstracts International, 31 (August, 1970), p.687 - A.

¹⁰ Harold Douglas Davenport, "The Effects of Instruction in generative Grammar on the Writing Ability of Students in the Ninth Grade," Dissertation Abstracts International, 31 (March, 1971), p.4549 - A.

คือ นักเรียนห้องที่เก่ง และนักเรียนห้องที่เรียนอ่อนของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในชนบท แล้ว
 คาเวนพอร์ทแมงยอยลงไปอีกดังนี้ นักเรียนห้องที่เรียนเก่งแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง
 นักเรียนห้องที่เรียนอ่อนแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง เช่นกัน จากนั้นเริ่มให้นักเรียนทำ
 Form 3B ของ STEP Writing Test ในตอนเริ่มงานวิจัย เมื่อการวิจัยใกล้จะสิ้นสุดลง
 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำ Form 3A ของ STEP Writing Test เพื่อวัดว่านักเรียนมีความรู้
 เพิ่มขึ้นมากเท่าใด หลังจากครูสอนแต่ละกลุ่มคุยไวยากรณ์ทั้งกันในช่วงระยะเวลาการ
 ทดลองผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. การสอนไวยากรณ์ทั้ง 2 แบบ ไม่ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียน
 ได้ดีขึ้นมากนัก เพราะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนในตอนต้นกับตอนท้ายของการทดลอง
 ด้วย T - Test แล้วผลของความสามารถในการเขียนไม่ต่างกัน

2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนไวยากรณ์ได้ดี ไม่ว่าจะเรียน
 ด้วยวิธีสอนแบบใดก็ตาม แต่วิธีสอนไวยากรณ์แบบเพื่อนช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนให้เขียนได้ดีขึ้น

โอเคอการ์ค¹¹ (Odegard) ได้ทำการวิจัยในปี 1971 เพื่อหาผลของการสอน
 ไวยากรณ์แบบสร้างเสริมที่มตอความคิดริเริ่มในการเขียน การใช้กระสวนประโยค และการ
 เปลี่ยนแปลงรูปประโยค กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนเกรด 3 จำนวน 214 คน ในการวิจัย
 โอเคอการ์คใช้กระสวนประโยค 8 ชนิด ซึ่งเป็นประโยคแกน (Kernel sentences)
 โดยให้เด็กฝึกสร้างประโยคเหล่านี้ด้วยวิธีปริวรรต ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่เรียนไวยากรณ์
 แบบสร้างเสริมเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ไม่ได้เรียนไวยากรณ์แบบนั้นพวกเขาจะมีความสามารถ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹¹ Joanne May Odegard, "The Effects of Instruction in Creative Grammar on the Creativity of Stories and Usage of Sentence Patterns and Transformations of a Selected Group of Third Grade Students," Dissertation Abstracts International, 32 (February, 1972), p.4332 - A.

ในการเขียนดีกว่าพวกหลังหรือไม่ จะใช้กระสวนประโยคที่ต่างออกไปจากตัวอย่างไวยากรณ์เท่าใด และจะใช้วิธีปริวรรต (Transformations) ไวยากรณ์หรือไม่ ผลการวิจัยออกมาในค่านวกร คือ ไวยากรณ์แบบสร้างเสริมช่วยให้นักเรียนเขียน และใช้กระสวนประโยคได้ดีขึ้นมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้เรียนไวยากรณ์แบบสร้างเสริม

ฟราย¹² (Fry) ทำการวิจัยในปีเดียวกัน โดยศึกษาเรื่องผลของไวยากรณ์ปริวรรตต่อการแสดงออกทางการเขียนของนักเรียนที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ ฟรายดำเนินการวิจัยโดยใช้ตัวแปร 2 ตัว คือ ชนิดของไวยากรณ์และวิธีสอน ไวยากรณ์แยกเป็นไวยากรณ์แบบเก่า และไวยากรณ์ปริวรรต วิธีสอนมี 2 วิธี คือ การสอนแบบตรง ซึ่งเป็นการสอนแบบอธิบายข้อผิดในระหว่างที่สอน และการสอนแบบอ้อม คือ อธิบายข้อผิดหลังจากสอนเสร็จแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 2 โรงเรียนใน Memphis City School System จำนวน 160 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนไวยากรณ์แบบเก่า และเรียนโดยการสอนแบบตรง
2. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนไวยากรณ์แบบเก่า และเรียนโดยการสอนแบบอ้อม
3. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนไวยากรณ์แบบปริวรรต และเรียนโดยการสอนแบบตรง
4. กลุ่มตัวอย่างที่เรียนไวยากรณ์แบบปริวรรต และเรียนโดยการสอนแบบอ้อม

ผลการวิจัย คือ นักเรียนที่มีภูมิหลังทางเศรษฐกิจ และสังคมต่ำเมื่อได้เรียนประโยคที่เรียงอย่างดี และประโยคที่มีโครงสร้างซับซ้อนปานกลาง ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนจะไม่ต่างกันไม่ว่าจะได้รับการสอนแบบตรง หรือแบบอ้อม และไม่ว่าจะเรียนด้วยไวยากรณ์แบบเก่า หรือแบบปริวรรต

¹² Danny Janice Whitley Fry, "The Effects of Transformational Grammar Upon the Writing Performance of Students of Low Socio-Economic Backgrounds," Dissertation Abstracts International, 32 (March 1972), p.4835 - A.

ปี 1972 โรบินสัน¹³ (Robinson) ทำการวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนไวยากรณ์โดยใช้ นักเรียนเกรด 10 จำนวน 56 คน ของ John Marshall High School, Oklahoma City เนื่องจากเห็นว่าบทเรียนแบบโปรแกรมเป็นที่นิยมใช้มาก และมีประโยชน์ในชั้น การศึกษา โรบินสันจึงต้องทำการวิจัยว่าถ้านักเรียนได้รับการสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบเก่า (Conventional Grammar) และการสอนโดยใช้บทเรียนแบบโปรแกรม (Programmed Instruction) นักเรียนจะสามารถทำข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผลระดับชาติ (National Achievement Test) ทั้ง Form A และ Form B ได้ดีเท่ากันหรือไม่ หนังสือที่ใช้ ประกอบ คือ Programmed Text English 2600 เขาสรุปผลจากข้อทดสอบที่นักเรียน ทำทั้ง Form A และ Form B ว่าบทเรียนแบบโปรแกรมใช้ไม่ค่อยได้ผลในการสอนไวยา- กรณ์ แต่ถาเปรียบเทียบระหว่างเพศแล้ว บทเรียนแบบโปรแกรมจะมีประสิทธิภาพเมื่อใช้สอน เด็กผู้ชาย

การวิจัยเกี่ยวกับวิธีสอนไวยากรณ์ซึ่งทำในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2503 สมบัติ แยมกลิ่นทุ่ง¹⁴ ศึกษาการสอนไวยากรณ์โดยวิธีเก่า และ โดยวิธีใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 4 ปรากฏว่าการสอนไวยากรณ์แบบเก่า (Formal Grammar) มีผลเสีย คือ นักเรียนรู้สึกเบื่อ และชอยกเว้นมากก็จริง แต่ไม่สามารถนำ

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹³ Aurelia Daris Robinson, "An Investigative Study of Two Methods of Teaching Grammar : Conventional Instruction and Programmed Instruction," Dissertation Abstracts International, 33 (June, 1973), p.6779 - A

¹⁴ สมบัติ แยมกลิ่นทุ่ง "การเรียนไวยากรณ์แบบใหม่ และแบบเก่า" (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตรบัณฑิต คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503)

กฎเกณฑ์เหล่านั้นมาใช้พูด หรือเขียนได้ แม้แต่ฟังก็ยังไม่ค่อยรู้เรื่อง เพราะจากการฝึก
 อย่างเพียงท้อ นอกจากนี้ครูยังแปลกฎเกณฑ์ไวยากรณ์อังกฤษมาเป็นภาษาไทย ครูอาจแปล
 กฎเกณฑ์ที่ก็ได้ การสอนแบบนี้ไม่ใช่เป็นการสอนภาษา ไวยากรณ์ถูกแยกออกมาสอนเป็นส่วน
 หนึ่งของภาษา ส่วนการเรียนไวยากรณ์แบบใหม่ คือ แบบการยะ ช่วยให้นักเรียนอ่าน และ
 เขียนได้ดีขึ้น มีข้อแม้ว่าครูจะต้องมีความรู้ และเข้าใจวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง - พูด
 เป็นอย่างดี

ประจวบ ปัญญา¹⁵ ทำการค้นคว้าในปี 2506 เพื่อหาประสิทธิภาพของการสอน
 คำนำหน้านาม (Articles) โดยวิธีฟัง - พูด (Aural - Oral Approach) ผู้วิจัยใช้
 กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 525 คน โดยทำการ
 ทดสอบความสามารถในการใช้คำนำหน้านามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 2 ครั้ง คือ ก่อน และหลังการ
 เรียนด้วยวิธีฟัง - พูด แล้ว ผลการวิจัยพบว่านักเรียนสามารถใช้คำนำหน้านามได้ดีขึ้น

จูริย์ จิระกุล¹⁶ ได้เปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีแปลกับวิธีของภาษา
 ศาสตร์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองใช้วิธีแปล และกลุ่มควบคุม
 ใช้วิธีภาษาศาสตร์ ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถทำข้อสอบได้ไม่ต่างกัน

¹⁵ ประจวบ ปัญญา "การวัดผลการสอน Articles โดยวิธี Aural-Oral Approach ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506)

¹⁶ จูริย์ จิระกุล "การทดลองเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบวิธีแปล (Translation Method) กับแบบวิธีของภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2512)

ในปี พ.ศ.2515 แมมมาศ สีสัตยกุล¹⁷ ศึกษาเปรียบเทียบการสอนด้วยวิธีสร้างสถานการณ์ (Situational Approach) กับวิธีโครงสร้าง (Structural Approach) โดยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มที่สอนด้วยวิธีสถานการณ์ และกลุ่มที่สอนด้วยวิธีโครงสร้าง จำนวนกลุ่มละ 60 คน ความสามารถทางภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยแล้วเท่ากัน ผลการวิจัยปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลของการเรียนด้วยวิธีทั้งสองไม่ต่างกัน

สุภัทรา สุทธิลักษณ์¹⁸ ทำการวิจัยใน พ.ศ.2516 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษประกอบหนังสือแบบเรียน Practice and Progress เพื่อให้การสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ และสมบูรณ์ขึ้น โดยอาศัยโครงสร้างไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักศึกษาระดับ ป.ก.ศ.สูง เป็นพื้นฐาน มีวิธีดำเนินการวิจัย คือ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบจำนวน 120 ข้อ นำไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาอยู่ในระดับ ป.ก.ศ.สูง ในวิทยาลัยครูในภาคกลาง 4 แห่ง จำนวน 400 คน คำนวณค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของนักศึกษาทั้งหมดที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อผิด เพื่อทราบโครงสร้างที่เป็นปัญหา และนำมาปัญหามาเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อใช้ประกอบบทเรียน ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยว่าโครงสร้างที่เป็นปัญหาได้แก่

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁷ แมมมาศ สีสัตยกุล "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลกรเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย-2515)

¹⁸ สุภัทรา สุทธิลักษณ์ "การสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษประกอบหนังสือ แพรคทิซ แอนด์ โพรเกรส" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516)

1. Verb patterns
2. Tenses and verb forms
3. Passive voice
4. Use of auxiliary verbs
5. Articles VS. No articles
6. Pronouns
7. Sentence patterns
8. Agreement of subjects and verbs
9. Deviated form of adverbs
10. Prepositions
11. Use of some conjunctions
12. Phrasal verbs
13. Comparisons
14. Miscellaneous

ขอเสนอแนะที่ผู้จัดทำ ให้ไว้ในคานการสอนภาษา คือ ครูไม่ควรยึดหนังสือแบบเรียนเป็นหลักเพียงอย่างเดียว แต่ควรค้นคว้าศึกษาวิธีสอนแบบใหม่ และในการดำเนินการสอนภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยครู ผู้สอนควรเน้นความสำคัญในคานการพัฒนาความสามารถทางการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นปัญหา นอกจากนั้นควรปรับปรุงวิธีการสอนโดยผู้วิจัยเสนอวิธีการสอนแบบสร้างสถานการณ์ เพราะเห็นว่าเรียกครองความสนใจของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนสนใจตัวเสนอ

เมื่อพิจารณาจากผลงานวิจัยของนักวิจัยทั้งในประเทศ และต่างประเทศแล้ว จะเห็นว่าวิธีสอนไวยากรณ์คล้ายวิธีต่าง ๆ ใหม่นี้ไม่ต่างกันมาก แต่ไวยากรณ์แบบใหม่มีแนวโน้มที่ก่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าไวยากรณ์แบบเก่า

งานวิจัยเป็นภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสัมฤทธิผลในการเรียนรวมทั้งปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

เดวิส¹⁹ (Davis) กล่าวว่าไวยากรณ์แบบเก้เป็นที่ยอมรับเข้าบรรจุไว้ในหลักสูตร แม้จะมีงานวิจัยหลายชิ้นแสดงให้เห็นว่าไวยากรณ์แบบเก้ช่วยด้านการแสดงออกทางความคิดเกี่ยวกับการเขียน และการพูดน้อยมาก ดังนั้นเดวิสจึงทำการวิจัยโดยทดลองกับนักเรียน 210 คน ในเกรด 10, 11 และ 12 ที่เรียนไวยากรณ์แบบเก้ โดยมีจุดประสงค์ที่จะศึกษาว่าถ้าใช้ไวยากรณ์แบบเก้สอน นักเรียนทั้ง 3 ระดับ จะมีความรู้ด้านความสัมพันธ์ทางโครงสร้างภาษาอังกฤษต่างกันหรือไม่ และความรู้ด้านความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือคือ "A Test of Recognition of Structural Relationships in English" สรุปผลการวิจัยแล้วไม่มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนทั้ง 3 ระดับ แต่นักเรียนหญิงเรียนรู้ความสัมพันธ์ทางโครงสร้างมากกว่านักเรียนชาย ผู้วิจัยได้กล่าวต่อไปว่าการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเก้ไม่ช่วยให้นักเรียนมีสัมฤทธิผลในการเรียนรู้เท่าที่ควร เพราะนักเรียนเรียนเป็นเวลาหลายปี แต่ได้รับความรู้เท่าเดิมในท่านโครงสร้างไวยากรณ์

ในปี ค.ศ. 1961 มีค²⁰ (Meade) ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของสัมฤทธิผลในการเรียนไวยากรณ์กับระดับสติปัญญา ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานว่านักเรียนบางคนเรียนไวยากรณ์

¹⁹ O.L. Davis. Jr., Harold C. Smith. Jr., and Norman D. Bowers, "High School Students' Awareness of Structural Relationships in English," The Journal of English Research, 58 (October, 1964), pp. 69 - 71.

²⁰ Richard A. Meade, "Who Can Learn Grammar?" The English Journal, 1 (February, 1961), pp. 87 - 91.

บางเรื่องได้ในระยะเวลาสั้นเพราะมีระดับสติปัญญาสูง แต่บางคนเรียนไวยากจนบางเรื่องไม่ได้เพราะมีระดับสติปัญญาต่ำ และนักเรียนบางคนเรียนไวยากจนได้เฉพาะบางเรื่องเพราะระดับสติปัญญาเป็นสาเหตุ ผู้วิจัยทำการทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 104 คน ของ Virginia High School นักเรียนต้องทำทั้งแบบทดสอบสติปัญญา (Intelligence Test) และแบบทดสอบไวยากจน จากผลการทดสอบปรากฏว่าระดับความสามารถทางสมองสัมพันธ์กับการเรียนรู้กฎไวยากจน

ต่อมาปี ค.ศ.1962 กิลล์²¹ (Gill) ทำการวิจัยเรื่อง Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement Among Mexican Secondary School Students เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลทางการเรียนกับปัจจัยที่ไม่เกี่ยวกับสติปัญญาของนักเรียนมัธยมศึกษาชาวเม็กซิกัน โดยศึกษาจากนักเรียนมัธยมศึกษาชาวเม็กซิกันที่มีผลการเรียนดีทั้งหญิง และชาย กับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำทั้งหญิง และชาย ผลการวิจัย คือ นักเรียนหญิงที่อยู่ในครอบครัวที่มารดาเป็นผู้นำ หรือตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในบ้าน จะมีสัมฤทธิผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนชายที่อยู่ในลักษณะครอบครัวดังกล่าวเกี่ยวกับปัญหาทางการใช้คำพูดของเพศชาย และเพศหญิง เอ็ดมอนส์²² (Edmonds) ทำการวิจัยในปี 1964 และพบว่ามีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยในความสามารถทางการพูด

²¹ L.G.Gill, "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement Among Mexican Secondary School Students," Journal of Educational Psychology, 53 (March, 1962), pp.144 - 149.

²² William S. Edmonds, "Sex Differences in the Verbal Ability of Socio-Economically Depressed Groups," The Journal of Educational Research, 58 (October, 1964), pp.61 - 64.

ของทั้ง 2 เพศ กล่าวคือ เพศหญิงจะมีความสามารถในด้านการใช้คำพูด ในการเขียนศัพท์ และไวยากรณ์มากกว่าเพศชาย แต่ถ้ามองฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัวมาเกี่ยวข้องแล้ว นักเรียนชายที่อยู่ในครอบครัวซึ่งมีฐานะ เศรษฐกิจต่ำจะเรียนได้ต่ำกว่านักเรียนหญิงที่อยู่ในลักษณะครอบครัวเช่นเดียวกัน

ปี ค.ศ. 1967 โอ คอนเนลล์²³ (O' Donnell) ได้ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างหลาย ๆ ด้านเพื่อหาความแตกต่างด้านความซับซ้อนทางโครงสร้างไวยากรณ์ในการพูดและการเขียน และหาความแตกต่างระหว่างระดับชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 90 คน ที่เลือกมาจากนักเรียนเกรด 3, 5 และ 7 เกรดละ 30 คน จากการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนเกรด 3 มีปัญหาเกี่ยวกับความซับซ้อนทางโครงสร้างไวยากรณ์ในการพูดมากกว่าการเขียน ส่วนนักเรียนเกรด 5 และ 7 ความซับซ้อนทางโครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัญหาในการเขียนมากกว่าในการพูด แสดงว่าปัญหาด้านความซับซ้อนของโครงสร้างจะเพิ่มขึ้นเมื่อนักเรียนเรียนในระดับสูงขึ้น แต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างคงที่ระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

ในปีเดียวกัน ซูเคนดรา²⁴ (Sukhendra) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของบิดามารคากับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผู้วิจัยทดสอบโดยใช้ Progressive Matrices

²³ Roy C. O' Donnell, "A Transformational Analysis of Oral and Written Grammatical Structures in the Language of Children in grade three, Five and Seven" The Journal of Educational Research, 61 (September, 1967), p.35.

²⁴ Sukhendra Lal Chopra, "Parental and Academic Achievement of High Schools in India," The Journal of Educational Research, 60 (April, 1967), pp.359 - 361.

Test กับนักเรียนที่สุ่มตัวอย่างมา 1559 คน ระยะเวลาของนักเรียน คือ 14 - 17 ปี และกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมในเมือง และในชนบทซึ่งอยู่ในเขตลูคนาว (Lucknow) ผู้วิจัยรวบรวมอาชีพของบิดามารก และคะแนนสอบของนักเรียนเพื่อมาหาความสัมพันธ์กัน ผลปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ย และระยะเวลาของบิดามารกมีความสัมพันธ์กันมาก เพราะจากการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่บิดามารกมีระยะเวลาต่างกันจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผลจากการเทียบคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละกลุ่ม คือ คะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยของนักเรียนซึ่งบิดามารกมีอาชีพสูง จะสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยของนักเรียนที่บิดามารกมีอาชีพอย่างอื่น กล่าวคือ นักเรียนจากครอบครัวของกรรมกร หรือผู้ที่ขาดทักษะในการทำงานจะมีคะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ์ผลต่ำที่สุด

ในปี ค.ศ.1971 ทิวเรส²⁵ (Tures) ได้วิจัยเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับสติปัญญา สัมฤทธิ์ผลในการเรียน นิสัย ทัศนคติ ตลอดจนบุคลิกลักษณะหรือไม่ ทิวเรสทำการวิจัยกับนักเรียนเกรด 5 และเกรด 10 ของ Malcolm Price Laboratory School, University of Northern Iowa ทิวเรสได้ใช้ The California Test of Mental Maturities, The California Achievement Test, The Iowa Tests of Educational Development, The Behavior and Attitude Checklist - Teacher Form, The Sixteen Personality

²⁵ Robert Stephen Tures, "The Analysis of Sex Differences in Intelligence, Achievement, Behaviour, and Personality of the Same Student Sample at the Third and Tenth Grade Levels : a longitudinal Study," Dissertation Abstracts International, 32 (February, 1972) p.4363 - 4

Factor Test ผู้วิจัยแบ่งนักเรียนชายหญิง แล้วนำข้อมูลจากการทดสอบด้วยวิธีทั้ง 5 มาวิเคราะห์โดยวิธี One-Way analysis of variance ผลการวิจัยในคำนี้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ผลการเรียน คือ มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายหญิง เกรต 3 ในการเรียนศัพท์ ความเข้าใจภาษา และไวยากรณ์ นักเรียนหญิงมีความสนใจในการเรียน และขยันกว่านักเรียนชาย

การวิจัยที่ทำได้ในประเทศไทยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน และวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พ.ศ. 2512 ประไพศรี อนุทวี²⁶ ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ พื้นความรู้ของนักเรียน และเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง กลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดพระนคร และธนบุรี (ปัจจุบันเรียกว่ากรุงเทพมหานคร) กลุ่มที่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษเป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากโรงเรียนที่สอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาตอนต้น กลุ่มที่ไม่มีพื้นความรู้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากโรงเรียนที่ไม่มีการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาตอนต้น จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน และสุ่มมาประเภทละ 5 โรงเรียน ผู้วิจัยสร้างข้อทดสอบ 50 ข้อ ซึ่งแต่ละข้อประกอบด้วยคำที่มีเสียงต่างกันเพียงเสียงเดียว 1 คู่ จัดแบบสามเกลอ จากนั้นนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้ ผลการวิจัยมีดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²⁶ ประไพศรี อนุทวี, "การเปรียบเทียบความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นความรู้ และไม่มีพื้นความรู้ภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512)

1. นักเรียนที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษรวมทั้งชาย และหญิง มีความสามารถในการจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษรวมทั้งชาย และหญิง

2. เพศไม่มีผลทำให้การจำแนกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษต่างกัน

ในปีคณา ชุมพล ปานเกตุ²⁷ ได้ทำการวิจัยเพื่อหาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล และศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้วย คือ เพศ ทักษะการอ่าน อายุ และอาชีพของบิดามารดา ในการทดสอบนักเรียนจำนวน 360 คน ใน 6 โรงเรียน คือ โรงเรียนชาย และโรงเรียนหญิงอย่างละ 3 โรงเรียน ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบเสียงศัพท์ และไวยากรณ์ที่สร้างขึ้นโดยศึกษาจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยปรากฏว่าระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าวอยู่ในขั้นปานกลาง นอกจากนี้ความสามารถในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษไม่ขึ้นกับทัศนคติของนักเรียนชายหญิง แต่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์ และไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับทัศนคติของนักเรียนชายหญิง คือ นักเรียนชายหญิงที่ชอบภาษาอังกฤษจะมีคะแนนสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าพวกที่ไม่ชอบ คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเสียง กับเพศนักเรียนหญิงมีคะแนนสูงกว่านักเรียนชาย แต่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนศัพท์ไม่ขึ้นกับเพศ คะแนนไวยากรณ์นักเรียนหญิงได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยของนักเรียนชาย ส่วนอายุของนักเรียน และอาชีพของบิดามารดาไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

²⁷ ชุมพล ปานเกตุ, "สัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

จันทร์เพ็ญ ชันตระกูล²⁸ วิจัยพบว่าความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง และการเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่ขึ้นกับเพศ กล่าวคือ ทั้งสองเพศเรียนได้ในระดับเดียวกัน ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยการทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล 9 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนชาย โรงเรียนหญิง และโรงเรียนสหศึกษา ประเภทละ 3 แห่ง กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาแต่ละ 30 คน จันทร์เพ็ญได้รวบรวมโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เหล่านี้ ซึ่งได้แก่

1. Pattern of Verb forms
2. Articles VS. no articles
3. Passive voice
4. Deviated forms of adverbs
5. Agreement of Subjects and Verbs
6. Use of conjunctions and prepositions
7. Adding a tag question to a sentence beginning with "there is"
8. Indirect questions
9. Answering tag questions about facts

²⁸ จันทร์เพ็ญ ชันตระกูล, "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513)

10. Tenses
11. Comparisons of adjectives
12. Use of auxiliary verbs
13. Use of the question word "how"
14. Determiners : a few, a little
15. Word order of
 - a) Indirect questions
 - b) Single adjectives, adjective phrases and adjective clauses
 - c) Compound nouns
16. The prepositions 'in, on, at' with time and place

เปรมจิต ศรีเมฆานนท์²⁹ ทำการวิจัยใน พ.ศ.2514 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตครูศาสตร์ปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก กับที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาโท ในด้านที่เกี่ยวข้ององค์ประกอบของภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษกับสัมฤทธิผลในการฝึกสอนวิชาภาษาอังกฤษ วิธีดำเนินการวิจัยคือ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นแบบเลือกตอบ 3 ชุด เพื่อทดสอบความสามารถในการเรียนองค์ประกอบของภาษา แล้วนำไปทดสอบนิสิตครูศาสตร์

²⁹ เปรมจิต ศรีเมฆานนท์, "การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนิสิตครูศาสตร์ชั้นปีที่ 4 ที่เรียนเป็นวิชาเอก และวิชาโท" (วิทยานิพนธ์ครูศาสตร์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)

72 คน แยกเป็นนิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก 40 คน และที่เรียนเป็นวิชาโท 32 คน หากคะแนนสัมฤทธิ์ผลเฉลี่ย ทดสอบค่า t และหาสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้ สัมฤทธิ์ผลเฉลี่ยในการเรียนเสียงภาษาอังกฤษของนิสิตทั้งสอง กลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่ นิสิตที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกเรียนศัพท์ และแบบสร้างไวยากรณ์ ได้ดีกว่านิสิตที่เรียนเป็น วิชาโท

ในปีเดียวกัน จริยา ผลประเสริฐ³⁰ วิจัยเรื่องระดับความสามารถในการใช้ โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2514 ทั้ง 3 แผนก ได้แก่ แผนก วิทยาศาสตร์ แผนกศิลปะ และแผนกทั่วไป จำนวน 264 คน จากโรงเรียนสาธิต 3 โรงเรียน ในจังหวัดพระนคร [ปัจจุบัน คือ กรุงเทพมหานคร] ผู้วิจัยทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ประชากรโดยใช้ข้อสอบ 100 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อถือได้ = .9153 สรุปผลการวิจัย คือ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ใน ระดับปานกลาง จริยา ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า ก่อนทำการสอนควรควรทราบโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาในการใช้ของนักเรียน และเน้นโครงสร้างดังกล่าวในระหว่างที่ทำการ สอนด้วย ควรควรสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากง่ายไปหายาก

การวิจัยของ ปริญญา หงษ์นาค³¹ เรื่องปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ ของโรงเรียนสตรีวิทยา ปีการศึกษา 2516 ปรากฏผลว่าการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์โดยเฉลี่ยแล้วสูงกว่าคะแนน

³⁰ จริยา ผลประเสริฐ, "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหา วิทยาลัย, 2514)

³¹ ปริญญา หงษ์นาค, เรื่องเดิม.

เฉลี่ยของนักเรียนแผนกศิลปะ คำนวณที่นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษน่าจะเรียน
ได้ดี แต่ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนเรียนไม่ได้ดี ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าสาเหตุมาจากอย่างอื่น
ซึ่งไม่เกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

อำไพ อัมพันธ์งูงคาร³² เปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชายหญิงในจังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นนักเรียนจากโรงเรียนมหาวชิราวุธ และโรงเรียน
วรนาวิเฉลิม กับนักเรียนในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบของชุมพล ปานเกตุ เป็น
หลัก ปรากฏผลการวิจัย คือ คะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิผลของนักเรียนในกรุงเทพมหานครสูงกว่า
คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในจังหวัดสงขลา ทั้งนี้ผู้วิจัยให้เหตุผลว่าเป็นเพราะสภาพแวดล้อม
ของสังคม อันมี สัมฤทธิผลเฉลี่ยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายหญิงของทั้งสอง
โรงเรียนในจังหวัดสงขลาไม่มีความแตกต่างกัน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³² อำไพ อัมพันธ์งูงคาร "สัมฤทธิผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนมหาวชิราวุธ และโรงเรียนวรนาวิเฉลิม จังหวัดสงขลา" (วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515)